

Nicholas Sparks

Safe Haven
& The Best of Me

Omnibus

ISBN 978-90-225-7662-5
ISBN 978-94-023-0643-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titels: *Safe Haven* en *The Best of Me*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publihsing, a division
of Hachette Book Group, Inc
Vertaling: Ralph van der Aa (*Safe Haven*) en Harmien Robroch
(*The Best of Me*)
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Film artwork: © Relativity Media LLC. All Rights reserved
Zetwerk: ZetSpiegel Best

© 2010 en 2011 by Nicholas Sparks
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam
This edition was published by arrangement with Grand Central
Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Safe Haven

Veilige haven

*Ter nagedachtenis aan Paul en Adrienne Cote.
Mijn geweldige, lieve familie. Ik mis jullie allebei nu al.*

1

Terwijl Katie zich slingerend een weg tussen de tafeltjes door baande, streek een wind die van de Atlantische Oceaan kwam door haar haar. Ze had drie borden in haar linkerhand en een in haar rechter en droeg een spijkerbroek en een T-shirt waarop stond: VIS VAN IVAN'S: FORELKWATWILS. Ze bracht de borden naar vier mannen die allemaal een poloshirt droegen; de man die het dichtstbij zat keek haar even aan en glimlachte. Hij deed net alsof hij alleen maar vriendelijk probeerde te zijn, maar ze wist dat hij haar nakeek terwijl ze wegliep. Melody had gezegd dat de mannen uit Wilmington kwamen en dat ze filmlocaties zochten.

Nadat ze een kan ijsthee had gehaald, schonk ze hun glazen vol voordat ze weer terugging naar het serveerstation. Ze keek even naar het uitzicht. Het was eind april, de temperatuur was zo ongeveer perfect en de blauwe lucht strekte zich uit tot aan de horizon. Ondanks de wind lag de Intracoastal Waterway er een eindje verderop kalm bij, en het water weerspiegelde de kleur van de lucht. Een stuk of tien zeemeeuwen gingen op de balustrade zitten, klaar om onder de tafels te duiken als een van de gasten iets eetbaars liet vallen.

Ivan Smith, de eigenaar, haatte die beesten. Hij noemde ze ratten met vleugels en was al twee keer met een ontstopper langs de balustrade gelopen om te proberen ze te verjagen. Melody had zich

naar Katie toe gebogen en gezegd dat ze zich eerlijk gezegd meer zorgen maakte over waar de ontstopper voor was gebruikt dan over de zeemeeuwen. Katie zei niets.

Ze begon met een nieuwe pot thee en nam het serveerstation af. Even later voelde ze dat iemand haar op haar schouder tikte. Toen ze zich omdraaide zag ze Ivans dochter, Eileen. Het knappe, negentienjarige meisje had een paardenstaart en werkte parttime als gastvrouw van het restaurant.

‘Katie, kun je nog een tafel nemen?’

Katie liet haar blik langs haar tafels glijden en liep het rijtje in haar hoofd af. ‘Tuurlijk.’ Ze knikte.

Eileen liep de trap af. Van tafels die in de buurt stonden kon Katie flarden van gesprekken opvangen – mensen hadden het over vrienden of familie, het weer of vissen. Aan een tafel in een van de hoeken zag ze twee mensen de menukaart dichtklappen. Ze haastte zich ernaartoe om de bestelling op te nemen, maar bleef er niet hangen om een praatje te maken, zoals Melody. Ze was er niet zo goed in om over koetjes en kalfjes te praten, maar ze was wel efficiënt en beleefd, en de klanten leken het nooit erg te vinden.

Ze werkte sinds begin maart in het restaurant. Ivan had haar aangenomen op een koude, zonnige middag toen de lucht turkoois was geweest. Toen hij had gezegd dat ze die maandag kon beginnen, had ze haar uiterste best moeten doen om niet in zijn aanwezigheid in tranen uit te barsten. Daar had ze mee gewacht tot ze terugliep naar huis. Op dat moment was ze blut en had ze al twee dagen niets gegeten.

Ze vulde water en ijsthee bij en ging naar de keuken. Ricky, een van de koks, gaf haar een knipoog, zoals hij altijd deed. Twee dagen geleden had hij haar mee uit gevraagd, maar ze had gezegd dat ze geen relatie wilde met iemand van het restaurant. Ze had het gevoel dat hij het opnieuw zou proberen en hoopte dat ze het mis had.

‘Volgens mij wordt het niet meer rustig vandaag,’ zei Ricky. Hij was blond en slungelig en een jaar of twee jonger dan zij. Hij woonde nog bij zijn ouders. ‘Elke keer als we denken dat we bijna bij zijn, komt er weer een meute binnen.’

‘Het is een mooie dag.’

‘Maar wat dóén die mensen hier? Op een dag als vandaag zouden ze op het strand moeten liggen of zo. Dat is ook precies wat ik ga doen zodra ik hier klaar ben.’

‘Goed plan.’

‘Zal ik je straks naar huis brengen?’

Hij bood haar dat minstens twee keer per week aan. ‘Nee, dank je. Zover woon ik hier niet vandaan.’

‘Het is geen enkele moeite,’ drong hij aan. ‘Ik doe het graag.’

‘Lopen is goed voor me.’

Ze gaf hem haar bonnetje en Ricky prikte het aan het rad en pakte toen een van haar bestellingen. Ze liep ermee naar haar gedeelte en bracht het naar een van de tafels.

Ivan’s was een begrip in Southport. Het restaurant bestond al bijna dertig jaar. In de tijd dat ze hier werkte had ze de vaste gasten leren kennen, en terwijl ze door het restaurant liep liet ze haar blik van hen naar de mensen gaan die ze nooit eerder had gezien. Flirtende stelletjes, andere stellen die elkaar volledig negeerden. Gezinnen. Ze zag niemand die hier niet leek te horen en er was nooit iemand naar haar komen vragen. Toch kwam het nog steeds voor dat haar handen begonnen te trillen, en zelfs nu nog sliep ze met het licht aan.

Haar korte haar was kastanjebruin; ze had het geverfd in de keukengootsteen van het huisje dat ze huurde. Ze droeg geen make-up en wist dat haar gezicht een kleurtje zou krijgen, misschien wel te veel. Ze herinnerde zich eraan dat ze zonnebrandolie moest kopen, maar na het betalen van de huur en de vaste lasten was er weinig over voor luxe. Zelfs zonnebrandolie was eigenlijk te duur. Ze had een goede baan bij Ivan’s en ze was er blij mee, maar het eten was goedkoop, en dat betekende dat de fooien niet geweldig waren. Met haar vaste menu van rijst met bonen, pasta en haverhout was ze de afgelopen vier maanden afgevallen. Ze kon de ribben onder haar bloes voelen, en tot een paar weken geleden had ze donkere wallen onder haar ogen gehad, waarvan ze had gedacht dat die niet meer zouden weggaan.

‘Volgens mij zitten die jongens naar je te kijken,’ zei Melody, knikkend naar de tafel met de vier mannen uit de filmstudio. ‘Vooral die met dat bruine haar. Die leuke.’

‘O,’ zei Kathie. Ze begon met nieuwe koffie te zetten. Ze wist zeker dat alles wat ze tegen Melody zei, zou worden rondverteld, dus meestal zei ze weinig tegen haar.

‘Wat? Vind je hem niet leuk?’

‘Ik heb er niet zo op gelet.’

‘Hoe kun je er nou niet op letten als een jongen er leuk uitziet?’ Melody staarde haar ongelovig aan.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Katie.

Net als Ricky was Melody een paar jaar jonger dan Katie, waarschijnlijk was ze een jaar of vijfentwintig. Het was een brutale meid, en ze had verkering met een jongen die Steve heette. Hij werkte bij de bouwmarkt, aan de andere kant van het stadje, en leverde bestellingen af. Zoals iedereen die in het restaurant werkte was ze opgegroeid in Southport, dat ze beschreef als een paradijs voor kinderen, gezinnen en bejaarden maar een hel voor singles. Minstens één keer per week zei ze tegen Katie dat ze van plan was naar Wilmington te verhuizen, waar je bars en clubs had, en veel meer winkels. Ze leek alles van iedereen te weten. Katie dacht wel eens dat Melody’s echte werk roddelen was.

Melody veranderde van onderwerp. ‘Ik hoorde dat Ricky je mee uit heeft gevraagd maar dat je nee hebt gezegd.’

‘Ik houd er niet van om iets te hebben met een collega.’ Katie deed net of ze al haar aandacht had bij het ordenen van de dienbladen met bestek.

‘We zouden er een dubbele date van kunnen maken. Ricky en Steve vissen vaak samen.’

Katie vroeg zich af of Ricky haar had opgestookt of dat het Melody’s eigen idee was. Misschien allebei. ’s Avonds, als het restaurant gesloten was, bleven de meeste personeelsleden nog even plakken om onder het genot van een paar biertjes wat te kletsen. Afgezien van Katie werkte iedereen al jaren bij Ivan’s.

‘Dat lijkt me geen goed idee,’ wierp Katie tegen.

‘Waarom niet?’

‘Ik heb een nare ervaring gehad,’ zei Katie. ‘Met verkering met een jongen van het werk, bedoel ik. Sindsdien is het een soort regel van me om het niet meer te doen.’

Melody sloeg haar ogen ten hemel voordat ze zich naar een van haar gasten haastte. Katie bracht bij twee tafels de rekening en ruimde lege borden af. Zoals altijd zorgde ze dat ze bezig bleef en probeerde ze efficiënt en onzichtbaar te zijn. Ze hield haar hoofd omlaag en zorgde ervoor dat het serveerstation onberispelijk schoon was. Daardoor ging de dag sneller voorbij. Ze flirtte niet met de jongen van de studio, en toen hij wegging keek ze niet achterom.

Katie werkte zowel tijdens de lunch als het avondeten. Als de dag overging in de avond genoot ze ervan om de blauwe lucht eerst grijs en vervolgens geel en oranje te zien worden aan de westelijke rand van de wereld. Bij zonsondergang fonkelde het water en hielden zeilboten in de wind. De naalden van de pijnbomen leken wel te glinsteren. Zodra de zon achter de horizon was verdwenen, zette Ivan de propaangaskachels aan, die als grijnzende Halloween-pompoenen begonnen te gloeien. Katies gezicht was een beetje verbrand door de zon, en de stralingswarmte prikte op haar huid.

Melody en Ricky werden ’s avonds vervangen door Abby en Big Dave. Abby was bezig met het laatste jaar van de middelbare school en giechelde heel veel. Big Dave maakte al bijna twintig jaar maaltijden klaar bij Ivan’s. Hij was getrouwd en had twee kinderen, en op zijn rechteronderarm had hij een tatoeage van een scorpioen. Hij woog bijna honderdveertig kilo en in de keuken glom zijn gezicht altijd. Voor iedereen verzong hij een bijnaam, en Katie noemde hij Kittiekat.

De drukte van het avondeten duurde tot negen uur. Toen de zaak langzaam leeg begon te lopen, ruimde Katie het serveerstation op en sloot het af. Ze hielp de hulpkellners borden naar de vaatwasser te dragen terwijl de gasten aan haar laatste tafels aan het afronden waren. Aan een van die tafels zat een jong stel; Katie had de ringen aan hun vingers gezien toen ze over de tafel heen elkaars hand

vasthielden. Ze waren knap en gelukkig, en even had ze een soort déjà vu. Ooit, lang geleden, was ze heel even net als zij geweest. Tenminste, dat had ze gedacht, want ze was erachter gekomen dat het slechts een illusie was geweest. Katie wendde zich af van het gelukkige stel en wou dat ze haar herinneringen voor altijd kon uitwissen en nooit meer dat gevoel hoefde te hebben.